

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 31 stycznia 1963 r.

Nr 1

21

SPIS TREŚCI

	Dział B	Str.
Pcz.	1 — ustawa z dnia 21 grudnia 1962 r. o zmianie prawa o notariacie	2
„	2 — uchwała Nr 328 Rady Ministrów z dnia 29 października 1962 r. w sprawie uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie ochrony zakładów pracy i obiektów gospodarki narodowej (wyciąg)	3
„	3 — uchwała Nr 353 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie udziału zakładów przemysłowych w organizowaniu opieki nad zdrowiem pracowników	3
„	4 — uchwała Nr 349 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (wyciąg)	5
„	5 — uchwała Nr 367 Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1962 r. w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy podległych Ministrowi Łączności	6
„	6 — uchwała Nr 394 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1962 r. w sprawie zasad finansowania szkół zawodowych przyzakładowych	6
„	7 — rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 21 listopada 1962 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych	7
„	8 — rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 5 grudnia 1962 r. w sprawie kwalifikacji zawodowych członków załóg statków żeglugi śródlądowej i tratów	3
„	9 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 12 grudnia 1962 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy	16
„	10 — zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 czerwca 1962 r. w sprawie zaszerogowania do grup uposażenia lektorów i nauczycieli zatrudnionych w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych	16
„	11 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 29 października 1962 r. w sprawie sposobu dokonywania wpisów okresów zatrudnienia do legitymacji ubezpieczeniowych	18
„	12 — zarządzenie Ministrów Komunikacji i Gospodarki Komunalnej z dnia 2 listopada 1962 r. w sprawie warunków przewozu pracowników na terenie województwa katowickiego w zarobkowym transporcie samochodowym	19
„	13 — zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 1962 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia składników podstawy wymiaru renty funkcyjariuszów Służby Więziennej oraz ich rodzin	20

DZIAŁ B

1

U S T A W A

z dnia 21 grudnia 1962 r.

o zmianie prawa o notariacie.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 grudnia 1962 r. Nr 66, poz. 328)

Art. 1. W ustawie z dnia 25 maja 1951 r. — Prawo o notariacie (Dz. U. z 1951 r. Nr 36, poz. 276, z 1954 r. Nr 1, poz. 1, z 1956 r. Nr 16, poz. 88 i z 1960 r. Nr 11, poz. 68) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. § 1. Czynności notarialnych dokonuje notariusz.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może powierzyć asesorowi notarialnemu pełnienie czynności notarialnych przez określony czas.

§ 3. W razie niemożności pełnienia czynności przez notariusza prezes sądu wojewódzkiego powierza na ten okres czasu pełnienie czynności notarialnych asesorowi notarialnemu.

§ 4. W przypadkach nagłych kierownik państwowego biura notarialnego może powierzyć na okres najwyżej pięciu dni pełnienie czynności notarialnych asesorowi notarialnemu, o czym bezzwłocznie zawiadamia prezesa sądu wojewódzkiego.

§ 5. Przepisy dotyczące notariuszy stosuje się odpowiednio do asesora notarialnego w czasie pełnienia przez niego obowiązków notariusza.”

2) po art. 5 dodaje się nowy art. 5¹ w brzmieniu:

„Art. 5¹. § 1. W przypadkach niemożności pełnienia czynności przez notariusza prezes sądu wojewódzkiego może wyjątkowo powierzyć pełnienie obowiązków notariusza:

- a) aplikantom notarialnym,
- b) osobom mającym kwalifikacje na stanowisko notariusza.

§ 2. Kierownik państwowego biura notarialnego w przypadkach nagłych może powierzyć osobom wymienionym w § 1 pełnienie obowiązków notariusza, nie dłużej jednak niż na pięć dni. Kierownik biura bezzwłocznie zawiadamia o tym prezesa sądu wojewódzkiego.”

3) w art. 11 dodaje się nowy pkt 7 w brzmieniu:

„7) pracował w charakterze asesora notarialnego co najmniej 1 rok.”;

4) w art. 13 § 1 część zdania pierwszego do dwukropka otrzymuje brzmienie:

„Od wymagań określonych w art. 11 pkt 5, 6 i 7 zwolnieni są:”;

5) tytuł rozdziału 3a otrzymuje brzmienie: „Aplikanci i asesory notarialni”;

6) art. 19² otrzymuje brzmienie:

„Art. 19². Aplikantów mianuje, przydziela do określonych biur notarialnych i zwal-

nia prezesa sądu wojewódzkiego. Przeniesienie aplikanta do okręgu innego sądu wojewódzkiego należy do Ministra Sprawiedliwości.”;

7) w art. 19³ skreśla się § 3;

8) po art. 19⁶ dodaje się nowy art. 19⁷ w brzmieniu:

„Art. 19⁷. § 1. Aplikanta notarialnego, który ukończył aplikację i zdał egzamin notarialny, Minister Sprawiedliwości może mianować asesorem notarialnym.

§ 2. Asesor notarialny wykonuje swoje obowiązki w okręgu sądu wojewódzkiego wymienionym w nominacji. Prezes sądu wojewódzkiego przydziela asesora notarialnego do określonego biura notarialnego.

§ 3. Przeniesienie asesora notarialnego do okręgu innego sądu wojewódzkiego oraz zwolnienie należy do Ministra Sprawiedliwości.”;

9) dotychczasowy art. 19⁷ oznacza się jako art. 19⁸ i dodaje się po wyrazie „aplikantów” wyrazy „i asesorów”;

10) w art. 58 § 2 skreśla się wyrazy „i aplikanci”;

11) po art. 58 dodaje się nowy art. 58¹ w brzmieniu:

„Art. 58¹. W razie mianowania asesorem notarialnym aplikanta notarialnego, który złożył egzamin notarialny przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zalicza się mu do okresu pracy na stanowisku asesora notarialnego czas pracy na stanowisku aplikanta od dnia złożenia egzaminu.”;

12) art. 59 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W okresie do dnia 31 grudnia 1965 r. prezes sądu wojewódzkiego może w przypadkach niemożności pełnienia czynności przez notariusza powierzyć pełnienie obowiązków notariusza osobom, które co najmniej od lat pięciu pracowały w zawodzie notarialnym, a ostatnio zatrudnione były w państwowym biurze notarialnym w charakterze radcy, referendarza lub podreferendarza.”

Art. 2. Minister Sprawiedliwości ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst prawa o notariacie z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

2

UCHWAŁA Nr 328 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 października 1962 r.

w sprawie uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie ochrony zakładów pracy i obiektów gospodarki narodowej.

(Monitor Polski z dnia 2 listopada 1962 r. Nr 79, poz. 369)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 6 ust. 2 i art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o Straży Przemysłowej (Dz. U. Nr 6, poz. 42) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 2. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie kontroli działalności Straży Przemysłowej oraz jednostek organizacyjnych powołanych do nadzoru nad tą Strażą obejmują sprawę:

- 2) wydawanie opinii o kandydatach na pracowników Straży Przemysłowej,
- 3) wydawania opinii o kandydatach na stanowiska komendantów i ich zastępców oraz dowódców wart Straży Przemysłowej — w zakresie ich przydatności zawodowej,
- 5) opracowywania wytycznych i programów szkolenia oraz sprawy szkolenia komendantów i ich zastępców oraz dowódców wart Straży Przemysłowej,

§ 4. 1. Minister Spraw Wewnętrznych kontroluje działalność Straży Łączności, Straży Leśnej i organów ochrony kolei oraz koordynuje ich działalność z działalnością innych organów ochrony zakładów pracy w zakresie zabezpieczenia ważniejszych obiektów gospodarki narodowej.

2. Właściwi ministrowie uzgadniają z Ministrem Spraw Wewnętrznych ogólne założenia szkolenia zawodowego pracowników Straży Łączności, Straży Leśnej i organów ochrony kolei.

§ 5. Ilekroć w uchwale jest mowa o Straży Przemysłowej, należy przez to rozumieć także Straż Portową i Straż Bankową.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

3

UCHWAŁA Nr 353 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 listopada 1962 r.

w sprawie udziału zakładów przemysłowych w organizowaniu opieki nad zdrowiem pracowników.

(Monitor Polski z dnia 27 listopada 1962 r. Nr 82, poz. 384)

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Zakłady przemysłowe, budownictwa i żegluga oraz inne zakłady pracy, których pracownicy są objęci opieką zdrowotną zakładów przemysłowej służby zdrowia — zwane dalej „zakładami przemysłowymi” — obowiązane są do współdziałania w zakresie opieki zdrowotnej nad pracownikami przez:

- 1) zapewnienie na koszt zakładów przemysłowych lokali dla zakładów przemysłowej służby zdrowia sprawujących opiekę nad ich załogami zgodnie z normami ustalonymi przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, a także utrzymywanie tych lokali w należyтым stanie oraz dostarczanie ogrzewania i oświetlenia,
- 2) uzgadnianie pod kątem widzenia prawidłowości funkcjonalnej budowy i adaptacji pomieszczeń zakładów przemysłowej służby zdrowia w stadium założeń i projektu wstępnego

z właściwym organem służby zdrowia prezydium rady narodowej, niezależnie od obowiązku uzgadniania lokalizacji i projektów tych pomieszczeń z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej,

- 3) oddawanie do użytku lokali przeznaczonych dla zakładów przemysłowej służby zdrowia w nowo wybudowanym obiekcie przemysłowym nie później niż z chwilą uruchomienia zakładu przemysłowego, a w okresie budowy — zapewnienie odpowiednich pomieszczeń zastępczych,
- 4) organizowanie i prowadzenie przy większych zakładach przemysłowych, w których występują pyły lub gazy szkodliwe dla zdrowia, laboratoriów do badań stężeń substancji szkodliwych; zorganizowanie i prowadzenie laboratorium następuje na wniosek właściwego terenowo inspektora sanitarnego i pod jego fachowym nadzorem,

- 5) organizowanie i prowadzenie w większych zakładach przemysłowych, w miarę potrzeby i powstawania możliwości, ośrodków rehabilitacji zawodowej oraz pracowni psychologii i fizjologii pracy,
- 6) dopuszczanie do pracy na określonych stanowiskach jedynie osób uznanych orzeczeniem lekarskim za zdolne do pracy, jeśli obowiązek badania lekarskiego jest ustalony w przepisach prawnych lub praca odbywa się w warunkach zagrażających zdrowiu; w szczególności dotyczy to osób:
 - a) przyjmowanych do pracy,
 - b) zmieniających stanowiska pracy,
 - c) podejmujących pracę po okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby trwającej ponad 30 dni; nie dotyczy to przypadków, gdy pracownik podejmuje pracę w warunkach uniemożliwiających zbadanie go przez lekarza właściwego zakładu przemysłowej służby zdrowia,
- 7) zapewnienie terminowego zgłaszania się pracowników na badania okresowe przewidziane w obowiązujących przepisach,
- 8) współdziałanie z komisjami lekarskimi do spraw inwalidztwa i zatrudnienia oraz realizację wniosków tych komisji w zakresie zatrudnienia inwalidów na odpowiednich stanowiskach i zorganizowanie właściwej kontroli,
- 9) ustalenie systemu kontroli nad realizacją wniosków zakładów przemysłowej służby zdrowia i organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie poprawy higieny i bezpieczeństwa pracy; a także warunków zdrowotnych zakładu pracy i jego załogi,
- 10) inicjowanie i organizowanie okresowych narad poświęconych zagadnieniom higieny i bezpieczeństwa pracy, stanu zdrowotnego załóg oraz stanu sanitarnego zakładów przemysłowych z udziałem przedstawicieli właściwego zakładu przemysłowej służby zdrowia, właściwej miejscowo stacji sanitarno-epidemiologicznej, technicznego inspektora pracy oraz samorządu robotniczego,
- 11) zapewnienie fachowym pracownikom zakładów przemysłowej służby zdrowia, zatrudnionym na pełnych etatach, możliwości korzystania z nagród pieniężnych (np. z funduszu zakładowego) i urządzeń socjalnych (mieszkań pracowników, żłobków, przedszkoli, czasów pracowników) w trybie i na warunkach ustalonych dla pracowników zakładu przemysłowego,
- 12) kontrolowanie dyscypliny pracy pracowników zakładu przemysłowej służby zdrowia,
- 13) kontrolowanie wykorzystywania zwolnień lekarskich i współdziałanie w tym zakresie z właściwym organem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i zakładem przemysłowej służby zdrowia.

§ 2. 1. Środki finansowe na wyposażenie zakładów przemysłowej służby zdrowia w nowo powstających zakładach przemysłowych w sprzęt i aparaturę medyczną oraz w sprzęt gospodarczy, stosownie do obowiązujących norm, powinny być przewidziane w planach inwestycyjnych właściwych resortów.

2. Jeżeli inwestycje określone w ust. 1 są objęte planem centralnym, prezydium rad narodowych przekazał jednostkom realizującym te inwestycje środki finansowe przewidziane na lata 1963—1965 w planie terenowym na wyposażenie nowo powstających zakładów przemysłowej służby zdrowia w sprzęt i aparaturę medyczną.

§ 3. Ministrowie, którym podlegają zakłady pracy określone w § 1 bądź którzy nadzorują takie zakłady, określą w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz właściwymi zarządami głównymi związków zawodowych:

- 1) szczegółowe zasady współdziałania podległych i nadzorowanych zakładów z zakładami przemysłowej służby zdrowia,
- 2) zasady współpracy resortowych instytutów naukowo-badawczych z instytutami podległymi Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej w zakresie zagadnień dotyczących wpływu procesów produkcji przemysłowej na zdrowie i bezpieczeństwo pracy, podnoszenia stanu higieny i bezpieczeństwa pracy oraz wzrostu wydajności pracy.

§ 4. 1. Sprzęt i aparatura medyczna nabyta ze środków finansowych zakładu przemysłowego stanowi własność tego zakładu.

2. Właściwy organ służby zdrowia prezydium rady narodowej może wykorzystać sprzęt i aparaturę określoną w ust. 1 dla udzielania świadczeń innym grupom ludności po uzyskaniu zgody danego zakładu przemysłowego.

§ 5. Minister Finansów określi w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej szczegółowe zasady finansowe w zakresie udzielania przez zakłady przemysłowe na rzecz zakładów przemysłowej służby zdrowia świadczeń określonych w § 1.

§ 6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustali:

- 1) szczegółowe zasady kontroli społecznej nad realizacją zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia oraz
- 2) zasady współpracy instytutów podległych Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej z Centralnym Instytutem Ochrony Pracy.

§ 7. Traci moc uchwała Prezydium Rządu z dnia 26 lipca 1950 r. w sprawie włączenia do planów inwestycyjnych Centralnych Zarządów Przemysłu budownictwa ośrodków zdrowia w zakładach przemysłowych (Monitor Polski z 1950 r. Nr A-92, poz. 1145 i z 1951 r. Nr A-96, poz. 1337).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

4

UCHWAŁA Nr 349 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 listopada 1962 r.

w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej.

(Monitor Polski z dnia 15 grudnia 1962 r. Nr 86, poz. 402)

(Wyciąg)

W celu podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ministrowie i prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) spowodują opracowanie przez podległe im zakłady pracy w terminie jednego roku od dnia wejścia w życie uchwały planów dostosowania obiektów pozostających w zarządzie lub użytkowaniu tych zakładów do wymagań ochrony przeciwpożarowej.

2. Plany, o których mowa w ust. 1, powinny ustalać zadania zmierzające do zapewnienia przeciwpożarowych warunków budowlanych, ewakuacyjnych, magazynowania, właściwych urządzeń i środków do zabezpieczenia przeciwpożarowego procesów technologicznych, poprawy stanu instalacji i urządzeń energetycznych oraz wyposażenia obiektów w urządzenia przeciwpożarowe.

3. Plany, o których mowa w ust. 1, powinny w szczególności przewidywać:

- 1) przeciwpożarowe uodpornienie wszystkich budynków (baraków) tymczasowych wybudowanych z materiałów palnych, które przez swoje usytuowanie, wykonanie lub stan stwarzają zagrożenie bezpieczeństwa pożarowego,
- 2) przeniesienie lub likwidację budynków, o których mowa w pkt 1, jeżeli przeciwpożarowe ich uodpornienie nie usunęłoby zagrożenia bezpieczeństwa pożarowego,
- 3) dostosowanie wszystkich stałych obiektów budowlanych, których stan zagraża bezpieczeństwu pożarowemu, do wymagań ochrony przeciwpożarowej w drodze odpowiedniego dostosowania lub zmiany sposobu użytkowania albo dokonania niezbędnych dla tych celów robót budowlanych i wyposażenie w odpowiednie urządzenia i instalacje przeciwpożarowe,
- 4) umieszczenie materiałów niebezpiecznych pożarowo lub o dużej wartości w magazynach o ognioodpornych konstrukcjach budowlanych i zabezpieczonych przeciwpożarowo,
- 5) instalowanie urządzeń alarmowych, urządzeń gaśniczych i zapewnienie przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego.

4. Potrzeby w zakresie ochrony przeciwpożarowej wynikające z planów, o których mowa w ust. 1, powinny być włączane do projektów wieloletnich i rocznych planów gospodarczych.

5. Środki przewidziane w planach gospodarczych na inwestycje w zakresie ochrony przeciwpożarowej nie mogą być użyte na inne cele.

§ 4. 1. Zobowiązuje się właściwych ministrów do:

- 1) wydania w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego poszczególnych rodzajów produkcji oraz ustalenia terminu wprowadzenia tych wytycznych w życie,
- 2) wprowadzenia obowiązku okresowego szkolenia pracowników zakładów pracy w zakresie znajomości zagrożenia pożarowego występującego w tych zakładach oraz w zakresie przepisów przeciwpożarowych,
- 3) wprowadzenia w zakładach pracy o szczególnym zagrożeniu pożarowym obowiązku zaznajamiania nowo przyjmowanych pracowników z zagrożeniem pożarowym tych zakładów oraz z przepisami przeciwpożarowymi przed przystąpieniem przez nich do wykonywania czynności zawodowych,
- 4) wprowadzenia szkolenia pracowników służb ochrony przeciwpożarowej w zakresie specyfiki danego resortu,
- 5) wydania odpowiednich zarządzeń w sprawie podniesienia dyscypliny w przestrzeganiu przez pracowników zakładów pracy przepisów przeciwpożarowych i odpowiedzialności kierowników zakładów pracy za stan tej dyscypliny oraz stosowania do kierowników i pracowników zakładów pracy nie stosujących się do wymagań przepisów przeciwpożarowych sankcji służbowych aż do zwolnienia z pracy włącznie; w zarządzeniach tych należy wskazać, że niezależnie od zastosowania sankcji służbowych w razie stwierdzenia naruszenia obowiązujących przepisów przeciwpożarowych należy kierować wnioski o ukaranie winnych do kolegów karno-administracyjnych, a w razie stwierdzenia zaniedbania szczególnych obowiązków w sprawowaniu zarządu lub nadzoru nad obiektami pod względem zabezpieczenia przeciwpożarowego tych obiektów — kierować sprawę do postępowania sądowego,
- 6) zorganizowania w zakładach pracy w terminie rocznym od dnia wejścia w życie uchwały ochotniczych lub obowiązkowych straży pożarnych na zasadach określonych w przepisach o powoływaniu straży pożarnych.

2. Zobowiązania określone w ust. 1 pkt 2—6 stosuje się odpowiednio do prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w odniesieniu do zakładów pracy podległych radom narodowym.

§ 7. Zaleca się organom centralnym organizacji spółdzielczych odpowiednie zastosowanie

przepisów uchwały do obiektów organizacji spółdzielczych.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

5

UCHWAŁA Nr 367 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 grudnia 1962 r.

w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy podległych Ministrowi Łączności.

(Monitor Polski z dnia 15 grudnia 1962 r. Nr 86, poz. 403)

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 grudnia 1966 r. skrócony czas pracy dla akumulatorzystów

- 1) w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”,
- 2) w przedsiębiorstwach podległych Centralnemu Zarządowi Transportu Samochodowego Łączności,
- 3) w przedsiębiorstwach podległych Centralnemu Zarządowi Upowszechnienia Prasy i Książki „Ruch”, —
zatrudnionych wyłącznie przy:
 - czyszczeniu i spawaniu płyt ołowianych,
 - zestawianiu i montowaniu ogniw i baterii akumulatorowych,
 - składaniu zespołów i akumulatorów,
 - demontażu akumulatorów przeznaczonych do naprawy,
 - ładowaniu i napełnianiu akumulatorów.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych dotychczas w pełnym wymiarze czasu pracy lub co najmniej 6 godzin dziennie w zakładach i na stanowiskach określonych w § 1 ogranicza się do 6 godzin na dobę i do 36 godzin tygodniowo.

2. W zakładach pracy o ruchu ciągłym kierownictwo zakładu może w wyjątkowych przypadkach, po każdorazowym uzyskaniu zgody

technicznego inspektora pracy przy Związku Zawodowym Pracowników Łączności, przedłużyć czas pracy ponad 36 godzin tygodniowo do 42 godzin tygodniowo, z tym że przedłużenie czasu pracy nie może przekraczać 8 godzin miesięcznie.

3. Pracownicy zatrudnieni w niedziele otrzymują w zamian wolny dzień w tygodniu, z tym że co trzy tygodnie dzień odpoczynku powinien przypadać w niedzielę.

§ 3. Minister Łączności w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności przywróci normalny czas pracy w zakładach i na stanowiskach określonych w § 1 po zastosowaniu urządzeń ochronnych lub wprowadzeniu zmian w warunkach pracy, które usuną występujące szkodliwości dla zdrowia lub szczególną uciążliwość warunków pracy.

§ 4. Wykonanie przepisów uchwały nie może spowodować zwiększenia zatrudnienia i funduszu płac w resorcie łączności.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Łączności.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

- 1) od dnia 1 stycznia 1962 r. w odniesieniu do pracowników określonych w § 1 pkt 1 i 2.
- 2) od dnia pierwszego miesiąca następującego po wejściu w życie uchwały w odniesieniu do pracowników określonych w § 1 pkt 3.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

6

UCHWAŁA Nr 394 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 grudnia 1962 r.

w sprawie zasad finansowania szkół zawodowych przyzakładowych.

(Monitor Polski z dnia 22 grudnia 1962 r. Nr 88, poz. 412)

Na podstawie art. 12 ust. 2 i art. 19 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Wydatki osobowe na opłacanie pracowników pedagogicznych zasadniczych szkół zawodowych przyzakładowych i techników zawodowych przyzakładowych — z zastrzeżeniem

wyjątków przewidzianych w § 3 — pokrywane są z budżetów terenowych właściwych rad narodowych.

2. Wydatki osobowe na opłacanie pracowników prowadzących praktyczną naukę zawodu oraz pracowników administracyjnych i obsługowych, jak również wydatki na inwestycje, kapitalne remonty i pomoce naukowe oraz wszelkie inne wydatki rzeczowe związane z prowadzeniem szkół wskazanych w ust. 1 pokrywane są przez zakłady, przy których szkoły te zostały zorganizowane.

3. Wydatki, o których mowa w ust. 2, pokrywane są na zasadach określonych w systemie finansowym obowiązującym dany zakład bądź ze środków obrotowych, bądź ze środków na inwestycje i kapitalne remonty — w zależności od charakteru wydatków.

§ 2. Sprawy osobowe pracowników pedagogicznych opłacanych z budżetów terenowych należą do organów administracji szkolnej prezydiów właściwych rad narodowych; w sprawach przyjmowania do pracy i zwalniania z pracy organy te działają w porozumieniu z zakładami prowadzącymi szkoły.

§ 3. Wydatki osobowe na opłacanie pracowników pedagogicznych zasadniczych szkół zawodowych przyzakładowych oraz techników zawodowych przyzakładowych prowadzonych przez zakłady podległe Ministerstwom Górnictwa i Energetyki, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego oraz Komunikacji pokrywane są z budżetów centralnych tych ministerstw.

§ 4. Sprawy osobowe pracowników pedagogicznych szkół, o których mowa w § 3, należą

odpowiednio do Ministerstwa Górnictwa i Energetyki, Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego, Ministerstwa Przemysłu Chemicznego oraz do Ministerstwa Komunikacji, z tym że w sprawach przyjmowania do pracy i zwalniania z pracy ministerstwa te działają w porozumieniu z organami administracji szkolnej prezydiów właściwych rad narodowych.

§ 5. Szczegółowe zasady finansowania przez zakłady zasadniczych szkół zawodowych przyzakładowych i techników zawodowych przyzakładowych określi Minister Finansów.

§ 6. Uchwała niniejsza nie dotyczy zawodowych szkół medycznych prowadzonych przy szpitalach.

§ 7. 1. Traci moc § 28 uchwały nr 364 Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie zatrudniania młodocianych przez zakłady pracy w celu nauki zawodu, przyuczania do określonej pracy i odbycia wstępnego stażu pracy (Monitor Polski Nr 78, poz. 453).

2. Do dnia 31 marca 1963 r. wydatki osobowe na opłacanie pracowników administracyjnych i obsługowych (§ 1 ust. 2) pokrywane będą na zasadach dotychczasowych.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Oświaty, Ministrowi Finansów, zainteresowanym ministrom, kierownikom urzędów centralnych oraz prezydiom właściwych rad narodowych.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 21 listopada 1962 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 grudnia 1962 r. Nr 65, poz. 321)

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych (Dz. U. z 1957 r. Nr 60, poz. 326 i z 1961 r. Nr 25, poz. 122) wprowadza się następujące zmiany:

1) Regulamin premiowania pracowników Centralnego Biura Rozrachunkowego Poczty i Te-

lekomunikacji w Bydgoszczy, stanowiący załącznik nr 4 do rozporządzenia, otrzymuje brzmienie następujące:

„Regulamin

premiowania pracowników Centralnego Biura Rozrachunkowego Poczty i Telekomunikacji w Bydgoszczy, zatrudnionych przy maszynowym kopiowaniu i sprawdzaniu przekazów.

§ 1. Regulamin niniejszy określa zasady premiowania pracowników Centralnego Biura Rozrachunkowego Poczty i Telekomunikacji w Bydgoszczy, zatrudnionych przy maszynowym kopiowaniu przekazów i maszynowym sprawdzaniu skopiowanych przekazów, zwanych dalej „pracownikami”.

§ 2. Premia pracowników zależna jest od przekroczenia norm pracy.

§ 3. Normy pracy oraz odliczenia za popełnione błędy ustala dyrektor Centralnego Biura Rozrachunkowego w porozumieniu z miejscową Radą Zakładową oraz wprowadza je w życie za zgodą Ministerstwa Łączności.

§ 4. Za każdy skopiowany lub sprawdzony przekaz ponad normę ustaloną zgodnie z § 3 pracownik kopiujący otrzymuje premię wynoszącą 3 grosze, a sprawdzający 1 grosz.

§ 5. 1. Okresem obrachunkowym dla obliczeń premiowych jest miesiąc kalendarzowy.

2. Premię wypłaca się najpóźniej do dnia 10 miesiąca następującego po miesiącu, za który się premia należy.

§ 6. Pracownicy premiowani na podstawie niniejszego regulaminu nie mogą otrzymywać premii z innego tytułu.

§ 7. W okresie przyuczania się do pracy na maszynach, nie przekraczającym 18 miesięcy, wypłaca się premię wynoszącą do 25% miesięcznego uposażenia zasadniczego.

§ 8. W stosunku do pracowników premiowanych według niniejszego regulaminu mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 9 oraz § 7 regulaminu stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.”;

2) Regulamin premiowania pracowników Urzędu Opłat Telekomunikacyjnych w Warszawie, zatrudnionych przy maszynowym dziurkowaniu i sprawdzaniu kart opłat, stanowiący załącznik nr 5 do rozporządzenia, otrzymuje brzmienie następujące:

„Regulamin

premiowania pracowników Urzędu Opłat Telekomunikacyjnych w Warszawie zatrudnionych przy maszynowym dziurkowaniu i sprawdzaniu kart opłat.

§ 1. Regulamin niniejszy określa zasady premiowania pracowników Urzędu Opłat Telekomunikacyjnych w Warszawie zatrudnionych

przy maszynowym dziurkowaniu i maszynowym sprawdzaniu kart opłat za usługi telefoniczne i telegraficzne, zwanych w dalszym ciągu „pracownikami”.

§ 2. Premia pracowników jest zależna od przekroczenia ustalonych norm pracy.

§ 3. Normy pracy oraz odliczenia za popełnione błędy ustala dyrektor Okręgu Poczty i Telekomunikacji w Warszawie w porozumieniu z Zarządem Okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Łączności i wprowadza je za zgodą Ministerstwa Łączności.

§ 4. Za każdą kartę przedziurkowaną lub sprawdzoną ponad normę ustaloną na podstawie § 3 pracownik otrzymuje 2 grosze.

§ 5. 1. Okresem obrachunkowym dla obliczenia premii jest miesiąc kalendarzowy.

2. Premię wypłaca się najpóźniej do dnia 10 miesiąca następującego po miesiącu, za który się premia należy.

§ 6. Pracownicy premiowani na podstawie niniejszego regulaminu nie mogą otrzymywać premii z innego tytułu.

§ 7. W okresie przyuczania się do pracy na maszynach analitycznych, nie przekraczającym 12 miesięcy, wypłaca się pracownikowi premię wynoszącą do 25% miesięcznego uposażenia zasadniczego.

§ 8. W stosunku do pracowników premiowanych według niniejszego regulaminu mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 9 oraz § 7 regulaminu stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.”

§ 2.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 grudnia 1962 r.

Minister Łączności: w z. F. Ładosz

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 5 grudnia 1962 r.

w sprawie kwalifikacji zawodowych członków załóg statków żeglugi śródlądowej i tratów.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 grudnia 1962 r. Nr 65, poz. 323)

Na podstawie art. 9 ust. 3 i art. 12 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia określają kwalifikacje zawodowe członków załóg statków żeglugi śródlądowej i tratów, przywiązane do tych kwalifikacji uprawnienia zawodowe, stopnie, stanowiska oraz rodzaje dokumentów kwalifikacyjnych i tryb ich wydawania.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) statków sportowych;
- 2) statków rybackich, z wyjątkiem § 28 i 29

§ 2. Użyte w dalszych przepisach rozporządzenia określenia oznaczają:

- 1) „statek pasażerski” — statek z własnym napędem przeznaczony do przewożenia więcej niż 12 pasażerów;
- 2) „statek towarowy” — statek z własnym napędem przeznaczony do przewozu ładunków;
- 3) „holownik” — statek z własnym napędem przeznaczony lub przystosowany do holowania innych statków (przyczep) lub tratów;

przez to pojęcie należy również rozumieć statek przeznaczony do pchania innych statków (holownik-pchacz);

- 4) „lodołamacz” — statek z własnym napędem przeznaczony do łamania lodów;
- 5) „barka” — statek bez własnego napędu przeznaczony do przewozu ładunków;
- 6) „statek techniczny” — statek z własnym napędem lub bez własnego napędu przeznaczony do robót technicznych lub pomocniczych;
- 7) „łódź motorowa” — statek z motorem wbudowanym na stałe o mocy silnika do 40 KM albo z motorem przyczepnym bez względu na moc silnika;
- 8) „statek do przewozów międzybrzegowych” — prom lub łódź przeznaczoną do przewozu towarów lub osób z jednego brzegu rzeki lub kanału na drugi.

§ 3. 1. Do uzyskania stopni i dokumentów kwalifikacyjnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu wymagane jest posiadanie:

- 1) obywatelstwa polskiego;
- 2) stanu zdrowia odpowiedniego do pracy na statkach i tratwach, stwierdzonego świadectwem lekarskim zakładu społecznego służby zdrowia;
- 3) umiejętności pływania stwierdzonej właściwym zaświadczeniem;
- 4) kwalifikacji określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Żeglugi ustali warunki zdrowia dla członków załóg statków żeglugi śródlądowej i tratew.

§ 4. Minister Żeglugi może wyrazić zgodę na wydanie dokumentu kwalifikacyjnego cudzoziemcowi posiadającemu prawo stałego pobytu w Polsce.

DZIAŁ II

Kwalifikacje personelu kierowniczego na statkach pasażerskich i towarowych oraz na holownikach i lodołamaczach.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 5. 1. Dla ustalenia uprawnień zawodowych i praktyki kwalifikacyjnej rozróżnia się trzy kategorie statków z własnym napędem: kategoria III — statki pasażerskie o zdolności przewozowej do 100 osób oraz statki towarowe, holowniki i lodołamacze o łącznej nominalnej mocy silników głównych dla celów napędowych do 250 KM, kategoria II — statki pasażerskie o zdolności przewozowej od 101 do 300 osób oraz statki towarowe, holowniki i lodołamacze o łącznej nominalnej mocy silników głównych dla celów napędowych od 251 KM do 500 KM, kategoria I — statki pasażerskie o zdolności przewozowej ponad 300 osób oraz statki towarowe, holowniki i lodołamacze o łącznej nominalnej mocy silników głównych dla celów napędowych ponad 500 KM.

2. Przepisy ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do statków bez napędu posiadających

urządzenia mechaniczno-energetyczne dla celów eksploatacyjnych.

§ 6. Dla personelu kierowniczego na statkach wymienionych w § 5 ustala się w służbie nawigacyjnej i w służbie mechanicznej stopnie i stanowiska oficerskie.

Rozdział 2.

Oficerowie służby nawigacyjnej.

§ 7. W służbie nawigacyjnej ustala się następujące stopnie oficerskie:

- 1) porucznik żeglugi śródlądowej,
- 2) kapitan żeglugi śródlądowej II klasy,
- 3) kapitan żeglugi śródlądowej I klasy.

§ 8. W służbie nawigacyjnej ustala się następujące stanowiska oficerskie:

- 1) asystent nawigacyjny — pomocnik kierownika statku nie pełniący samodzielnie służby (stanowisko szkoleniowe),
- 2) zastępca kierownika statku,
- 3) kierownik statku.

§ 9. Do uzyskania stopnia oficera służby nawigacyjnej wymagane są następujące warunki:

1. do uzyskania stopnia porucznika żeglugi śródlądowej:

- 1) ukończenie technikum żeglugi śródlądowej kierunku nawigacyjnego lub innej szkoły uznanej za równorzędną przez Ministra Żeglugi,
- 2) posiadanie 20-miesięcznej praktyki pływania na statkach z własnym napędem w charakterze członka załogi pokładowej, w tym co najmniej 3 miesiące na stanowisku asystenta nawigacyjnego; do odbytej praktyki zalicza się okres pływania w charakterze członka załogi pokładowej na statkach w czasie trwania nauki,
- 3) złożenie egzaminu praktycznego,
- 4) ukończenie kursu pierwszej pomocy I stopnia albo

- 1) posiadanie 36-miesięcznej praktyki pływania na statkach śródlądowych w charakterze członka załogi pokładowej, w tym 18 miesięcy na statkach z własnym napędem oraz 18 miesięcy na stanowisku bosmana lub sternika,
- 2) ukończenie kursu przygotowawczego na stopień porucznika żeglugi śródlądowej,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego,

2. do uzyskania stopnia kapitana żeglugi śródlądowej II klasy:

- 1) posiadanie stopnia porucznika żeglugi śródlądowej,
- 2) odbycie dodatkowej 18-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku kierownika statku lub zastępcy kierownika statku,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego w przypadku nieposiadania dyplomu ukończenia technikum żeglugi śródlądowej lub innej równorzędnej szkoły,

3. do uzyskania stopnia kapitana żeglugi śródlądowej I klasy:

- 1) posiadanie stopnia kapitana żeglugi śródlądowej II klasy,

2) odbycie dodatkowej 18-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku kierownika statku II kategorii,

3) złożenie egzaminu; osoby, które nie posiadają ukończonego technikum żeglugi śródlądowej lub innej szkoły średniej, obowiązane są przed złożeniem egzaminu ukończyć kurs dla kapitanów żeglugi śródlądowej I klasy.

§ 10. Asystentem nawigacyjnym może być absolwent technikum żeglugi śródlądowej kierunku nawigacyjnego lub innej równorzędnej szkoły.

§ 11. Ustala się następujące uprawnienia zawodowe oficerów służby nawigacyjnej:

1. porucznik żeglugi śródlądowej może być:

1) kierownikiem statku III kategorii po ukończeniu 21 lat, z wyjątkiem statku pasażerskiego, którego kierownikiem może być po ukończeniu 24 lat,

2) zastępcą kierownika statku na statkach II kategorii,

2. kapitan żeglugi śródlądowej II klasy może być:

1) kierownikiem statku II kategorii,

2) zastępcą kierownika statku na każdym statku.

3. kapitan żeglugi śródlądowej I klasy może być kierownikiem każdego statku żeglugi śródlądowej.

§ 12. 1. Kwalifikacje personelu kierowniczego służby nawigacyjnej stwierdza się przez wydanie patentu żeglarskiego określającego odpowiedni stopień oficerski.

2. Patent może zawierać ograniczenia co do rodzaju statków oraz dróg wodnych.

Rozdział 3.

Oficerowie służby mechanicznej.

§ 13. W służbie mechanicznej ustala się następujące stopnie oficerskie:

1) mechanik żeglugi śródlądowej III klasy,

2) mechanik żeglugi śródlądowej II klasy,

3) mechanik żeglugi śródlądowej I klasy.

§ 14. W służbie mechanicznej ustala się następujące stanowiska oficerskie:

1) asystent-mechanik, pomocnik kierownika maszyn nie pełniący samodzielnie służby (stanowisko szkoleniowe),

2) zastępca kierownika maszyn,

3) kierownik maszyn.

§ 15. Do uzyskania stopnia oficerskiego służby mechanicznej wymagane są następujące warunki:

1. do uzyskania stopnia mechanika żeglugi śródlądowej III klasy:

1) ukończenie technikum żeglugi śródlądowej kierunku mechanicznego lub innej szkoły uznanej za równorzędną przez Ministra Żeglugi,

2) posiadanie 20-miesięcznej praktyki składającej się z 5 miesięcy praktyki w stoczni lub w innych warsztatach mechanicznych remontu silników oraz 15 miesięcy praktyki w charakterze członka załogi maszynowej na statku, w tym co najmniej 3 miesiące na stanowisku asystenta mechanika; do odbytej prak-

tyki zalicza się okres pływania w charakterze członka załogi maszynowej na statkach w czasie trwania nauki,

3) złożenie egzaminu praktycznego albo

1) posiadanie 30-miesięcznej praktyki, w tym co najmniej 18 miesięcy praktyki pływania w charakterze członka załogi maszynowej a pozostałe 12 miesięcy praktyki w stoczniach lub w innych warsztatach mechanicznych remontu silników,

2) ukończenie kursu przygotowawczego na stopień mechanika żeglugi śródlądowej III klasy.

3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego;

2. do uzyskania stopnia mechanika żeglugi śródlądowej II klasy:

1) posiadanie stopnia mechanika żeglugi śródlądowej III klasy,

2) odbycie dodatkowej 9-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku kierownika maszyn statku III kategorii lub zastępcy kierownika maszyn na statkach innych kategorii,

3) złożenie egzaminu teoretycznego w przypadku nieposiadania dyplomu ukończenia technikum żeglugi śródlądowej lub innej równorzędnej szkoły;

3. do uzyskania stopnia mechanika żeglugi śródlądowej I klasy:

1) posiadanie stopnia mechanika żeglugi śródlądowej II klasy,

2) posiadanie dodatkowej 18-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku kierownika maszyn statku II kategorii lub zastępcy kierownika maszyn statku I kategorii,

3) złożenie egzaminu; osoby, które nie posiadają ukończonego technikum żeglugi śródlądowej lub innej szkoły średniej, obowiązane są przed złożeniem egzaminu ukończyć kurs dla mechaników żeglugi śródlądowej I klasy.

§ 16. Asystentem - mechanikiem może być absolwent technikum żeglugi śródlądowej kierunku mechanicznego lub innej równorzędnej szkoły.

§ 17. W służbie mechanicznej ustala się następujące uprawnienia zawodowe oficerów służby mechanicznej:

1. mechanik żeglugi śródlądowej III klasy może być:

1) kierownikiem maszyn na statkach III kategorii,

2) zastępcą kierownika maszyn na statkach II kategorii;

2. mechanik żeglugi śródlądowej II klasy może być:

1) kierownikiem maszyn na statkach II kategorii,

2) zastępcą kierownika maszyn na każdym statku;

3. mechanik żeglugi śródlądowej I klasy może być kierownikiem maszyn na każdym statku.

§ 18. 1. Kwalifikacje personelu kierowniczego służby mechanicznej stwierdza się przez wydanie patentu mechanika statkowego, określającego odpowiedni stopień oficerski.

2. Patent mechanika statkowego może za-

wierać ograniczenia co do rodzaju statków oraz dróg wodnych.

DZIAŁ III

Kwalifikacje personelu kierowniczego na barkach.

§ 19. Dla kierowników barek ustala się następujące stopnie i stanowiska:

- 1) szyper żeglugi śródlądowej III klasy,
- 2) szyper żeglugi śródlądowej II klasy,
- 3) szyper żeglugi śródlądowej I klasy.

§ 20. Do uzyskania stopnia szypra żeglugi śródlądowej wymagane są następujące warunki:

1. do uzyskania stopnia szypra III klasy:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) posiadanie 24-miesięcznej praktyki pływania na barkach i stopnia bosmana,
- 3) ukończenie kursu przygotowawczego na stopień szypra III klasy,
- 4) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego albo

posiadanie stopnia sternika i 6-miesięcznej praktyki na barkach;

2. do uzyskania stopnia szypra II klasy:

- 1) posiadanie stopnia szypra III klasy,
- 2) posiadanie 6-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku kierownika barki,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego albo

- 1) posiadanie 30-miesięcznej praktyki pływania w charakterze członka załogi na barkach powyżej 300 t wymierzonych, w tym co najmniej 12 miesięcy na stanowisku bosmana,
- 2) ukończenie kursu przygotowawczego na stopień szypra II klasy,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego;

3. do uzyskania stopnia szypra I klasy:

- 1) posiadanie stopnia szypra II klasy,
- 2) posiadanie 6-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku kierownika barki powyżej 300 t wymierzonych,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego.

§ 21. Ustala się następujące uprawnienia zawodowe szypra:

- 1) szyper żeglugi śródlądowej III klasy może być kierownikiem barki do 300 t wymierzonych,
- 2) szyper żeglugi śródlądowej II klasy może być kierownikiem barki do 600 t wymierzonych,
- 3) szyper żeglugi śródlądowej I klasy może być kierownikiem każdej barki.

§ 22. Kwalifikacje personelu kierowniczego na barkach stwierdza się przez wydanie patentu żeglarskiego określającego odpowiedni stopień szyperski.

DZIAŁ IV

Kwalifikacje personelu kierowniczego na statkach technicznych.

Rozdział 1.

Służba nawigacyjna.

§ 23. W zakresie kwalifikacji personelu kierowniczego w służbie nawigacyjnej na statkach

technicznych stosuje się przepisy działu II rozdział 1 i 2 ze zmianami wynikającymi z dalszych przepisów.

§ 24. Ustala się następujące uprawnienia oficerów służby nawigacyjnej dla statków technicznych:

1. porucznik żeglugi śródlądowej może być:

- 1) kierownikiem statku technicznego z własnym napędem o wyporności poniżej 100 t, kierownikiem pogłębiarki o wydajności do 250 m³ na godzinę oraz kierownikiem statku technicznego bez własnego napędu, niezależnie od wielkości statku,

- 2) zastępcą kierownika statku technicznego z własnym napędem o wyporności do 250 t;
2. kapitan żeglugi śródlądowej II klasy może być:

- 1) kierownikiem statku technicznego z własnym napędem o wyporności do 250 t oraz kierownikiem pogłębiarki o wydajności ponad 250 m³ na godzinę,

- 2) zastępcą kierownika każdego statku technicznego;

3. kapitan żeglugi śródlądowej I klasy może być kierownikiem każdego statku technicznego.

§ 25. 1. Jeżeli rodzaj urządzeń eksploatacyjnych na statku technicznym albo zadania statku technicznego tego wymagają, armator może ustanowić kierownikiem statku technicznego osobę o specjalnych kwalifikacjach, nie posiadającą kwalifikacji oficera służby nawigacyjnej.

2. W przypadku określonym w ust. 1 zastępcą kierownika statku, odpowiedzialnym za sprawy bezpieczeństwa nawigacyjnego, powinien być oficer służby nawigacyjnej o kwalifikacjach określonych w § 24 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3.

§ 26. Kierownikiem statku technicznego bez napędu o wyporności do 100 t z wyjątkiem pogłębiarek oraz kierownikiem pogłębiarki bez napędu o wydajności do 100 m³ na godzinę może być szyper żeglugi śródlądowej I klasy.

Rozdział 2.

Służba mechaniczna.

§ 27. W zakresie kwalifikacji i uprawnień zawodowych personelu kierowniczego w służbie mechanicznej na statkach technicznych stosuje się przepisy działu II rozdział 1 i 3.

DZIAŁ V

Kwalifikacje personelu kierowniczego łodzi motorowych, statków do przewozów międzybrzegowych oraz przystani pływających.

§ 28. 1. Do kierowania łodzią motorową z motorem wbudowanym na stałe uprawniona jest osoba posiadająca patent żeglarski stermotrzysty.

2. Do uzyskania patentu, o którym mowa w ust. 1, wymagane są następujące warunki:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) posiadanie 9-miesięcznej praktyki pływania na statkach, w tym 6 miesięcy na statkach z napędem, a jeżeli chodzi o statki rybackie posiadanie 6-miesięcznej praktyki pływania na statkach z napędem; jeżeli chodzi o statki

rybackie o mocy silnika do 10 KM, zalicza się również praktykę pływania na statkach bez napędu,

- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego.

§ 29. 1. Do kierowania łodzią motorową z motorem przyczepnym uprawniona jest osoba posiadająca świadectwo sternotorzysty.

2. Do uzyskania świadectwa sternotorzysty wymagane są następujące warunki:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) posiadanie 6-miesięcznej praktyki pływania na statkach,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego.

§ 30. 1. Do kierowania statkiem do przewozów międzybrzegowych o powierzchni przekraczającej 20 m² uprawniona jest osoba posiadająca patent żeglarski przewoźnika.

2. Do kierowania statkiem do przewozów międzybrzegowych o powierzchni nie przekraczającej 20 m² uprawniona jest osoba posiadająca świadectwo przewoźnika.

3. Dokumenty wymienione w ust. 1 i 2 powinny określać rodzaj i wielkość statku, do kierowania którym uprawniają.

§ 31. 1. Do uzyskania patentu żeglarskiego przewoźnika wymagane są następujące warunki:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) posiadanie 2-letniej praktyki pływania w charakterze członka załogi w służbie pokładowej statku lub w charakterze pomocnika przewoźnika,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego.

2. Do uzyskania świadectwa przewoźnika wymagane są następujące warunki:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) posiadanie 1 roku praktyki pływania w charakterze pomocnika przewoźnika,
- 3) złożenie egzaminu teoretycznego i praktycznego.

§ 32. 1. Kierownikiem przystani pływającej dla pasażerów I i II klasy może być osoba posiadająca kwalifikacje bosmana, a kierownikiem każdej innej przystani pływającej — osoba posiadająca kwalifikacje starszego marynarza.

2. Do kierowania przystanią pływającą w ruchu jest uprawniona osoba posiadająca co najmniej kwalifikację szypca III klasy.

3. Zakwalifikowania przystani pływającej do odpowiedniej klasy dokonuje właściwy inspektorat żeglugi śródlądowej.

DZIAŁ VI

Kwalifikacje marynarzy.

Rozdział 1.

Służba pokładowa.

§ 33. W służbie pokładowej ustala się następujące stopnie i odpowiadające im stanowiska:

- 1) młodszy marynarz,
- 2) marynarz,
- 3) starszy marynarz,
- 4) bosman,
- 5) sternik.

§ 34. Do uzyskania stopni marynarskich wymagane są następujące warunki:

1. do uzyskania stopnia młodszego marynarza:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) ukończenie kursu przygotowawczego;

2. do uzyskania stopnia marynarza:

- 1) posiadanie stopnia młodszego marynarza,
- 2) posiadanie co najmniej 6-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku młodszego marynarza;

3. do uzyskania stopnia starszego marynarza:

- 1) posiadanie stopnia marynarza,
- 2) posiadanie 6-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku marynarza;
4. do uzyskania stopnia bosmana:

- 1) posiadanie stopnia starszego marynarza,
- 2) posiadanie 6-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku starszego marynarza,

3) ukończenie kursu bosmańskiego;

5. do uzyskania stopnia sternika:

- 1) posiadanie stopnia bosmana,
- 2) posiadanie co najmniej 6-miesięcznej dodatkowej praktyki pływania na statkach z własnym napędem,
- 3) ukończenie kursu przygotowawczego.

§ 35. Sternik uprawniony jest do obsługi urządzeń sterowniczych statku.

§ 36. 1. Kwalifikacje bosmana i sternika stwierdza się przez wydanie odpowiedniego świadectwa.

2. Na stanowiskach młodszego marynarza, marynarza i starszego marynarza armator może zatrudnić tylko osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje określone w § 34 ust. 1, 2 i 3.

Rozdział 2.

Służba mechaniczna.

§ 37. W służbie mechanicznej ustala się następujące stopnie i odpowiadające im stanowiska:

1. na statkach parowych:

- 1) pomocnik palacza,
- 2) palacz,
- 3) starszy palacz;

2. na statkach motorowych:

- 1) pomocnik motorzysty,
- 2) motorzysta.

§ 38. Do uzyskania stopnia w służbie mechanicznej wymagane są następujące warunki:

1. do uzyskania stopnia pomocnika palacza:

- 1) ukończenie szkoły podstawowej,
- 2) ukończenie kursu przygotowawczego na stanowisko pomocnika palacza,
- 3) posiadanie 6-miesięcznej praktyki w warsztatach mechanicznych;

2. do uzyskania stopnia palacza:

- 1) posiadanie stopnia pomocnika palacza,
- 2) posiadanie 12-miesięcznej praktyki na stanowisku pomocnika palacza albo ukończenie kursu dla palaczy i posiadanie 6-miesięcznej praktyki na stanowisku pomocnika palacza lub posiadanie tytułu robotnika wykwalifikowanego w zawodzie palacza kotłowego i 6-miesięcznej praktyki na stanowisku pomocnika palacza,

3) posiadanie świadectwa wydanego przez Urząd Dozoru Technicznego uprawniającego do samodzielnej obsługi kotłów;

3. do uzyskania stopnia starszego palacza:

1) posiadanie stopnia palacza;
2) posiadanie 9-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku palacza.

4. do uzyskania stopnia pomocnika motorzysty:

1) ukończenie szkoły podstawowej,
2) posiadanie 18-miesięcznej praktyki w warsztatach mechanicznych przy remoncie silników spalinowych,

3) ukończenie kursu przygotowawczego w zakresie obsługi silników spalinowych; warunek ten nie dotyczy absolwentów zasadniczej szkoły żegluga śródlądowej,
albo

1) posiadanie wiadomości ślusarsko-mechanicznych na poziomie ślusarza 4 kategorii, stwierdzone świadectwem ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej lub świadectwem o złożeniu egzaminu w zakładzie pracy,
2) ukończenie kursu w zakresie obsługi silników spalinowych;

5. do uzyskania stopnia motorzysty:

1) posiadanie stopnia pomocnika motorzysty,
2) posiadanie 9-miesięcznej praktyki pływania na stanowisku pomocnika motorzysty,

3) ukończenie kursu w zakresie obsługi silników spalinowych; warunek ten nie dotyczy absolwentów zasadniczej szkoły żegluga śródlądowej,
albo

posiadanie tytułu robotnika wykwalifikowanego w zawodzie ślusarza maszynowego i 6-miesięcznej praktyki na stanowisku pomocnika motorzysty:

§ 39. 1. Kwalifikacje palacza, starszego palacza i motorzysty stwierdza się przez wydanie świadectwa.

2. Na stanowiskach pomocnika palacza i pomocnika motorzysty armator może zatrudnić tylko osoby posiadające kwalifikacje określone w § 38 ust. 1 i 4.

DZIAŁ VII

Kwalifikacje członków załóg statków bez napędu o powierzchni poniżej 20 m².

§ 40. 1. Członkowie załóg statków bez napędu, których powierzchnia nie przekracza 20 m², powinni posiadać sprawność fizyczną konieczną do uprawiania żegluga i spławu, umiejętność pływania oraz znajomość niezbędnych przepisów z zakresu uprawiania żegluga i spławu.

2. posiadanie kwalifikacji określonych w ust. 1 stwierdza się przez wydanie zaświadczenia.

DZIAŁ VIII

Kwalifikacje członków załóg na tratwach.

§ 41. 1. Do kierowania tratwą jest uprawniona osoba posiadająca patent retmański.

2. Do kierowania częścią tratwy uprawniona

jest osoba posiadająca świadectwo pomocnika retmana. Pomocnik retmana może pełnić funkcję zastępcy retmana.

§ 42. 1. Do uzyskania patentu retmańskiego wymagane są następujące warunki:

1) ukończenie szkoły podstawowej,
2) posiadanie 36-miesięcznej praktyki pływania w charakterze członka załogi tratwy; do praktyki tej nie wlicza się okresu postoju tratwy wynoszącego więcej niż 30 dni,

3) złożenie egzaminu.

2. Do uzyskania świadectwa pomocnika retmana wymagane są następujące warunki:

1) ukończenie szkoły podstawowej,
2) posiadanie 24-miesięcznej praktyki pływania w charakterze członka załogi tratwy.

§ 43. Członkowie załóg tratw (starsi flisacy i flisacy) powinni posiadać co najmniej 12-miesięczną praktykę pływania na tratwach w charakterze flisaka-ucznia.

DZIAŁ IX

Przepisy szczególne.

Rozdział 1.

Przepisy szczególne dla oficerów i szyprów.

§ 44. Osoby posiadające dyplom oficera służby pokładowej na polskich statkach morskich oraz oficerowie rezerwy służby pokładowej Marynarki Wojennej i służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza mogą uzyskać stopień porucznika żegluga śródlądowej, z tym że stanowisko kierownika statku mogą otrzymać po odbyciu 6-miesięcznej praktyki na stanowisku zastępcy kierownika statku.

§ 45. Osoby posiadające dyplom oficera służby mechanicznej na polskich statkach morskich oraz oficerowie rezerwy służby mechanicznej Marynarki Wojennej i służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza mogą uzyskać stopień mechanika żegluga śródlądowej III klasy, a stopień mechanika żegluga śródlądowej II klasy po złożeniu egzaminu.

Rozdział 2.

Przepisy szczególne dla marynarzy.

§ 46. Uczniowie technikum żegluga śródlądowej kierunku nawigacyjnego w ciągu trwania nauki otrzymują stopnie marynarskie na następujących warunkach:

1) po ukończeniu 2 roku nauki i odbyciu 3-miesięcznej praktyki pływania na statkach — stopień marynarza,

2) po ukończeniu 3 roku nauki i odbyciu dalszej 3-miesięcznej praktyki pływania na statkach — stopień starszego marynarza,

3) po ukończeniu 4 roku nauki i odbyciu dalszej 3-miesięcznej praktyki pływania na statkach — stopień bosmana.

§ 47. Uczniowie technikum żegluga śródlądowej kierunku mechanicznego w ciągu trwania nauki w technikum otrzymują stopnie marynarskie na następujących warunkach:

- 1) po ukończeniu 3 roku technikum i odbyciu w tym okresie 6-miesięcznej praktyki pływania w charakterze członka załogi maszynowej — stopień pomocnika palacza lub pomocnika motorzysty,
- 2) po ukończeniu 4 roku technikum i odbyciu dalszej 3-miesięcznej praktyki pływania w charakterze członka załogi maszynowej — stopień motorzysty; uczniowie ci mogą ubiegać się o stopień palacza, jeżeli posiadają kwalifikacje wymagane od osób obsługujących kotły.

§ 48. 1. Osoby posiadające świadectwo marynarskie służby pokładowej na polskich statkach morskich mogą uzyskać stopień starszego marynarza.

2. Osoby posiadające świadectwo marynarskie służby mechanicznej na polskich statkach morskich mogą uzyskać stopień palacza, jeżeli posiadają stopień palacza okrętowego, a stopień motorzysty — jeżeli posiadają stopień motorzysty na polskich statkach morskich.

§ 49. Marynarze i podoficerowie rezerwy służby pokładowej Marynarki Wojennej i służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza mogą uzyskać stopień starszego marynarza, jeżeli posiadają 6-miesięczną praktykę pływania w specjalności marynarza pokładowego na okrętach Marynarki Wojennej lub służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza.

§ 50. Marynarze i podoficerowie rezerwy służby mechanicznej Marynarki Wojennej i służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza mogą uzyskać:

- 1) stopień palacza, jeżeli posiadają specjalność palacza okrętowego Marynarki Wojennej i służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza,
- 2) stopień motorzysty, jeżeli posiadają specjalność motorzysty okrętowego Marynarki Wojennej lub służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza.

§ 51. Osoby posiadające świadectwo starszego marynarza służby pokładowej na polskich statkach morskich oraz podoficerowie i marynarze rezerwy służby pokładowej Marynarki Wojennej i służby morskiej Wojsk Ochrony Pogranicza, posiadający 18-miesięczną praktykę pływania na jednostkach morskich, mogą uzyskać stopień szypa żegluga śródlądowej III klasy, jeżeli odbędą 9-miesięczną praktykę pływania na statkach żegluga śródlądowej, w tym 6 miesięcy na barkach, i złożą egzamin praktyczny.

DZIAŁ X

Dokumenty kwalifikacyjne, egzaminy, przepisy przejściowe i końcowe.

Rozdział 1.

Dokumenty kwalifikacyjne i egzaminy.

§ 52. 1. Dokumenty kwalifikacyjne, o których mowa w §§ 12, 18, 22, 28, 29, 30, 36 ust. 1, 39 ust. 1, 40 i 41, wydaje właściwy inspektorat żegluga śródlądowej.

2. Wzory dokumentów kwalifikacyjnych ustala Minister Żegluga.

§ 53. Programy kursów i egzaminów, regulamin egzaminów oraz rodzaje, skład i siedziby poszczególnych komisji egzaminacyjnych ustala Minister Żegluga w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców.

§ 54. 1. W razie stwierdzenia rażącego naruszenia przez członka załogi przepisów regulujących ruch i postój statków lub trawet albo obsługę maszyn lub innych urządzeń na statku, które stworzyło niebezpieczeństwo dla życia ludzkiego bądź mogło wywołać lub wywołało straty materialne, inspektorat żegluga śródlądowej może zawiesić uprawnienia wynikające z dokumentu kwalifikacyjnego przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

2. W zależności od rodzaju winy inspektorat żegluga śródlądowej może:

- 1) udzielić posiadaczowi dokumentu kwalifikacyjnego ostrzeżenia o grożącym mu zawieszeniu uprawnień wynikających z tego dokumentu,
- 2) zawiesić uprawnienia wynikające z dokumentu kwalifikacyjnego na okres od 1 do 12 miesięcy.

§ 55. W razie stwierdzenia naruszenia przepisów określonych w § 54, w którego wyniku nastąpiła śmierć lub ciężkie uszkodzenie ciała człowieka albo poważna szkoda materialna, oraz w przypadku nałogowego alkoholizmu stwierdzonego przez komisję lekarską zakładu społecznego służby zdrowia, inspektorat żegluga śródlądowej może pozbawić posiadacza dokumentu kwalifikacyjnego uprawnień wynikających z tego dokumentu.

§ 56. Inspektorat żegluga śródlądowej unieważnia dokument kwalifikacyjny w razie stwierdzenia, że został on wydany na podstawie fałszywych dokumentów.

§ 57. Odpis decyzji wydanej na podstawie §§ 54, 55 i 56 inspektorat żegluga śródlądowej przesyła armatorowi.

Rozdział 2.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 58. 1. Patenty żeglarskie i patenty mechanika statkowego wydane na podstawie dotychczasowych przepisów podlegają wymianie w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli patent zawiera ograniczenie co do rodzaju statku oraz dróg wodnych, ograniczenie to należy wprowadzić do nowego patentu.

§ 59. 1. Osoby posiadające patent żeglarski lub patent mechanika statkowego mają prawo otrzymać stopień porucznika żegluga śródlądowej lub stopień mechanika III klasy.

2. Osoby określone w ust. 1 mają prawo otrzymać:

- 1) stopień kapitana żegluga śródlądowej II klasy, jeżeli posiadają 18-miesięczną praktykę pływania na stanowisku kierownika statku

lub stopień mechanika żeglugi śródlądowej II klasy, jeżeli posiadają 9-miesięczną praktykę pływania na stanowisku kierownika maszyn,

- 2) stopień kapitana żeglugi śródlądowej I klasy, jeżeli posiadają 36-miesięczną praktykę pływania na stanowisku kierownika statku lub stopień mechanika żeglugi śródlądowej I klasy, jeżeli posiadają 18-miesięczną praktykę pływania na stanowisku kierownika maszyn.

§ 60. 1. Osoby posiadające patent żeglarski, z którego wynikają uprawnienia do kierowania barką, mają prawo otrzymać stopień szypra III klasy.

2. Osoby wymienione w ust. 1 mają prawo otrzymać:

- 1) stopień szypra II klasy, jeżeli posiadają 9-miesięczną praktykę kierowania barką lub statkiem technicznym,
- 2) stopień szypra I klasy, jeżeli posiadają 12-miesięczną praktykę kierowania barką lub statkiem technicznym.

§ 61. Osoby, które posiadają patent żeglarski stermotorzysty, otrzymują:

- 1) patent żeglarski stermotorzysty z uprawnieniami do kierowania urządzeniami mechanicznymi, jeżeli posiadają praktykę obsługiwaną łodzi motorowej z motorem wbudowanym na stałe,
- 2) świadectwo stermotorzysty, jeżeli posiadają tylko praktykę obsługiwaną łodzi motorowej z motorem przyczepnym.

§ 62. 1. Świadectwa przewoźnika wydane na podstawie dotychczasowych przepisów podlegają w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wymianie na patent żeglarski przewoźnika, jeżeli uprawniają do kierowania promem lub łodzią o powierzchni przekraczającej 20 m².

2. Świadectwa przewoźnika, które uprawniają do kierowania promem lub łodzią o powierzchni poniżej 20 m², wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują swoją ważność.

§ 63. Wymianę patentów przeprowadza właściwy inspektorat żeglugi śródlądowej.

§ 64. Patenty retmańskie wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują swoją ważność.

§ 65. 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zajmują na statkach stanowiska młodszego marynarza, marynarza, starszego marynarza, pomocnika palacza i pomocnika motorzysty, zachowują swoje dotychczasowe uprawnienia.

2. Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zajmują na statkach stanowiska bosmana, sternika, palacza, starszego palacza i motorzysty, zachowują swoje dotychczasowe uprawnienia i mają prawo otrzymać świadectwa przewidziane w § 36 ust. 1 i § 39 ust. 1.

§ 66. W uzasadnionych przypadkach inspektorat żeglugi śródlądowej może na wniosek armatora wydać dokument kwalifikacyjny osobom

posiadającym praktykę krótszą niż przewidziana w niniejszym rozporządzeniu, nie krótszą jednak niż 2/3 praktyki wymaganej.

§ 67. Warunek posiadania ukończonej szkoły podstawowej nie ma zastosowania do osób zatrudnionych na statkach i tratwach, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ukończyły 40 lat życia. Inne osoby mogą być zwolnione od tego warunku na zasadach określonych przez Ministra Żeglugi.

§ 68. W przypadkach uzasadnionych względami konieczności eksploatacyjnej kierownik właściwego inspektoratu żeglugi śródlądowej może na wniosek armatora przyznać na określony czas uprawnienia do pełnienia funkcji lub do zajmowania stanowiska wyższego niż przewiduje posiadany dokument pod warunkiem zachowania niezbędnych wymagań bezpieczeństwa żeglugi.

§ 69. Do czasu wejścia w życie przepisów, o których mowa w § 3 ust. 2, dla stwierdzenia stanu zdrowia odpowiedniego do pracy na statkach i tratwach wymagane jest posiadanie świadectwa lekarskiego zakładu społecznego służby zdrowia stwierdzającego dobry ogólny stan zdrowia, a w szczególności posiadanie przez członka służby nawigacyjnej lub retmana zdolności rozpoznawania barw i dobrego słuchu.

§ 70. 1. Osoby zatrudnione na statkach i tratwach w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nie posiadające umiejętności pływania, powinny uzyskać tę umiejętność w ciągu 2 lat.

2. Warunek posiadania umiejętności pływania nie dotyczy osób zatrudnionych na statkach, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia ukończyły 40 lat życia.

3. W uzasadnionych przypadkach właściwy inspektorat żeglugi śródlądowej może zwolnić od obowiązku posiadania umiejętności pływania także i inne osoby niż wymienione w ust. 2.

§ 71. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 września 1950 r. w sprawie patentów żeglarskich w żegludze śródlądowej (Dz. U. Nr 45, poz. 418),
- 2) rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 6 marca 1953 r. w sprawie patentów mechaników statkowych żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 14, poz. 59),
- 3) rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 29 sierpnia 1950 r. w sprawie patentów retmańskich (Dz. U. Nr 41, poz. 370),
- 4) § 12 oraz § 13 ust. 1 i 2 zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 23 lutego 1961 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 23, poz. 111).

§ 72. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Żeglugi: S. Darski

9

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 12 grudnia 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 grudnia 1962 r. Nr 67, poz. 335)

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 1 marca 1960 r. w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy (Dz. U. Nr 16, poz. 97) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 5 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zatrudnienie młodocianego, który nie może przedstawić świadectwa ukończenia szkoły podstawowej, jest dopuszczalne, jeżeli młodociany przedstawi świadectwo ukończenia co najmniej 5 klas szkoły podstawowej wraz z wydanym na podstawie odrębnych przepisów zaświadczeniem właściwego organu administracji szkolnej, zezwalającym na podjęcie zatrudnienia.”

2) w § 8 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W razie rozwiązania umowy o naukę rzemiosła bez winy ucznia, właściwy cech rzemieślniczy obowiązany jest udzielić uczniowi pomocy w zatrudnieniu go w innym zakładzie rzemieślniczym, w którym mógłby kontynuować naukę rzemiosła.”

3) w § 22 ust. 1 wyrazy „od 600 zł do 800 zł” zastępuje się wyrazami „od 700 do 800 zł”,

4) w § 24 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na wniosek ucznia wykonującego obowiązek dokształcania zakład pracy powinien udzielić uczniowi urlopu wypoczynkowego w okresie ferii szkolnych.”

5) w § 26 ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) posiadają uprawnienia do samoistnego prowadzenia rzemiosła oraz długoltnią praktykę w danym rzemiośle, jeżeli właściwa izba rzemieślnicza wyrazi zgodę na szkolenie uczniów.”

6) w § 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organ administracji przemysłowej prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej może, na wniosek izby rzemieślniczej lub właściwego organu inspekcji pracy, pozbawić prawa szkolenia uczniów na czas określony lub na stałe rzemieślnika skazanego wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej albo który dopuścił się ciężkiego uchybienia obowiązkom względem swych uczniów.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem jednego miesiąca od daty ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:
W. Lechowicz

10

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 29 czerwca 1962 r.

w sprawie zaszeregowania do grup uposażenia lektorów i nauczycieli zatrudnionych w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych.

(Monitor Polski z dnia 29 października 1962 r. Nr 77, poz. 360)

Na podstawie art. 105 i 132 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336), art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225) i w porozumieniu z Ministrami: Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty, Kultury i Sztuki oraz Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie do lektorów, nauczycieli wychowania fizycznego oraz nauczycieli przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych — zatrudnionych w szkołach wyższych i wyższych szkołach zawodowych, podległych Ministrom: Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty, Kultury i Sztuki oraz Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

2. Zaszeregowanie do grup uposażenia nauczycieli studium wojskowego w szkołach wyższych, nauczycieli przedmiotów pomocniczych w

wyższych szkołach artystycznych oraz akompaniatorów regulują odrębne przepisy.

§ 2. 1. Lektorom przyznaje się przy powołaniu do pracy uposażenie zasadnicze grupy 5 K.

2. Rektor szkoły wyższej (wyższej szkoły zawodowej) może przyznać przy powołaniu do pracy uposażenie:

- grupy 4 K, gdy lektor posiada co najmniej 5 lat pozytywnie ocenionej praktyki pedagogicznej w nauczaniu danego języka w szkołach wyższych i średnich,
- grupy 3 K, gdy lektor posiada co najmniej 10 lat pozytywnie ocenionej praktyki pedagogicznej w nauczaniu danego języka w szkołach wyższych i średnich lub gdy lektor mający co najmniej 7 lat takiej praktyki wykazał się wybitnymi osiągnięciami w pracy dydaktycznej bądź w zakresie doskonalenia metod nauczania języka obcego, bądź przez opracowywanie skryptów i podręczników.

3. Lektor pobierający uposażenie zasadnicze grupy 5 K lub 4 K awansuje do bezpośrednio wyższej grupy uposażenia przy zastosowaniu zasad określonych w ust. 2.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się do lektorów posiadających kwalifikacje określone w uchwale nr 144 Rady Ministrów z dnia 14 lutego 1953 r. w sprawie określenia kwalifikacji wymaganych od nauczycieli języków obcych zatrudnionych w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr A-24, poz. 201).

§ 3. 1. Nauczycielom wychowania fizycznego przyznaje się przy powołaniu do pracy uposażenie zasadnicze grupy 5 K.

2. Rektor szkoły wyższej może przyznać przy powołaniu do pracy uposażenia:

- grupy 4 K, gdy nauczyciel wychowania fizycznego posiada co najmniej 5 lat pozytywnie ocenionej praktyki pedagogicznej w szkołach wyższych i średnich,
- grupy 3 K, gdy nauczyciel wychowania fizycznego posiada co najmniej 10 lat pozytywnie ocenionej praktyki pedagogicznej w szkołach wyższych i średnich.

3. Nauczyciel wychowania fizycznego pobierający uposażenie zasadnicze grupy 5 K lub 4 K awansuje do bezpośrednio wyższej grupy uposażenia przy zastosowaniu zasad określonych w ust. 2.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się do nauczycieli wychowania fizycznego posiadających kwalifikacje określone w uchwale nr 342 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1953 r. w sprawie określenia kwalifikacji wymaganych od nauczycieli wychowania fizycznego w szkołach wyższych (Monitor Polski Nr A-52, poz. 581).

§ 4. 1. Nauczycielom przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych przyznaje się przy powołaniu do pracy uposażenie zasadnicze grupy 6 K.

2. Rektor szkoły wyższej (wyższej szkoły zawodowej) może przyznać przy powołaniu do pracy uposażenie:

- grupy 5 K, gdy nauczyciel przedmiotu, zawodu lub umiejętności praktycznych posiada w zakresie nauczanego przedmiotu co najmniej 5 lat pozytywnie ocenionej praktyki w szkołach wyższych i średnich,
- grupy 4 K, gdy nauczyciel przedmiotu, zawodu lub umiejętności praktycznych posiada w zakresie nauczanego przedmiotu co najmniej 10 lat pozytywnie ocenionej praktyki w szkołach średnich i wyższych.

3. Nauczyciel przedmiotu, zawodu lub umiejętności praktycznych, pobierający uposażenie zasadnicze grupy 6 K lub 5 K, awansuje do bezpośrednio wyższej grupy uposażenia przy zastosowaniu zasad określonych w ust. 2.

§ 5. Awansowanie do wyższej grupy uposażenia, o którym mowa w § 2 ust. 3, w § 3 ust. 3 i § 4 ust. 3, może nastąpić najwcześniej z dniem pierwszym miesiąca następującego po spełnieniu warunków, od których zależy wyższa grupa uposażenia.

§ 6. 1. Lektorów, nauczycieli wychowania fizycznego oraz nauczycieli przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych, zatrudnionych w szkołach wyższych przed wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225), przeszeregowuje się do grup uposażenia zasadniczego, określonych w § 3 tegoż rozporządzenia — przy zastosowaniu zasad ustalonych w §§ 2—4 niniejszego zarządzenia.

2. Nauczyciele zawodu, którzy w czasie określonym w ust. 1 nie mając jeszcze 5 lat praktyki nauczycielskiej pobierali w wyższych szkołach artystycznych uposażenie zasadnicze w kwocie 1.600 zł miesięcznie zgodnie z zarządzeniem nr 119 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29 czerwca 1955 r. w sprawie zasad zaszeregowania nauczycieli przedmiotów pomocniczych i nauczycieli zawodu w wyższych szkołach artystycznych — przeszeregowuje się do grupy 5 K.

§ 7. 1. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 3 grudnia 1955 r. w sprawie zaszeregowania do grup uposażenia nauczycieli języków obcych w szkołach wyższych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 4, poz. 33),
- 2) zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 7 lutego 1956 r. w sprawie zaszeregowania do grup uposażenia nauczycieli wychowania fizycznego w szkołach wyższych oraz nauczycieli zawodu w niektórych szkołach wyższych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 28, poz. 388 i z 1958 r. Nr. 55, poz. 262).

2. W zakresie unormowanym niniejszym zarządzeniem traci moc zarządzenie nr 119 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29 czerwca 1955 r. w sprawie zasad zaszeregowania nauczycieli przedmiotów pomocniczych i nauczycieli zawodu w wyższych szkołach artystycznych.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Golański*

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 29 października 1962 r.

w sprawie sposobu dokonywania wpisów okresów zatrudnienia do legitymacji ubezpieczeniowych.

(Monitor Polski z dnia 9 listopada 1962 r. Nr 80, poz. 373)

Na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 35, poz. 154) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sposób dokonywania wpisów okresów

zatrudnienia do legitymacji ubezpieczeniowych określa instrukcja stanowiąca załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1963 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **A. Burski**

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 29 października 1962 r. (poz. 373).

INSTRUKCJA W SPRAWIE SPOSOBU DOKONYWANIA WPISÓW OKRESÓW ZATRUDNIENIA DO LEGITYMACJI UBEZPIECZENIOWYCH

§ 1. Przez legitymacje ubezpieczeniowe, o których mowa w instrukcji, rozumie się legitymacje wydane w myśl przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 października 1959 r. w sprawie legitymacji ubezpieczeniowych (Dz. U. Nr 56, poz. 338).

§ 2. Okres zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy, w którym pracownik jest zatrudniony, wpisuje zakład pracy w sposób przewidziany w instrukcji stanowiącej załącznik do uchwały Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 2 listopada 1959 r. w sprawie wydania instrukcji ustalającej wzory legitymacji ubezpieczeniowych, tryb wydawania legitymacji i sposób dokonywania w nich wpisów (Biuletyn Centralnej Rady Związków Zawodowych Nr 11, poz. 216). Wszystkie poprzednie okresy zatrudnienia wpisuje się w sposób przewidziany w niniejszej instrukcji.

§ 3. 1. Uspołeczniony zakład pracy, który jest uprawniony do wypłaty zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, obowiązany jest na wniosek pracownika zgłoszony ustnie lub na piśmie dokonać wpisu wszystkich okresów zatrudnienia przepracowanych w tym zakładzie, bez względu na to, czy pracownik pozostaje jeszcze nadal w zatrudnieniu w tym zakładzie, czy też zmienił miejsce zatrudnienia lub w ogóle zaprzestał pracy.

2. Uspołeczniony zakład pracy (ust. 1), który wskutek reorganizacji zmienił nazwę lub przejął inny zlikwidowany zakład (albo jego część), wpisuje pracownikowi

poprzednie okresy zatrudnienia przebyte przed reorganizacją.

3. Zakład pracy dokonuje wpisów tylko tych okresów zatrudnienia określonych w ust. 1 i 2, na których udowodnienie posiada ewidencję lub inną dokumentację zatrudnienia.

Przykład:

Pracownik zatrudniony w zakładzie pracy A od 1 września 1950 r. otrzymał w dniu 1 czerwca 1960 r. legitymację ubezpieczeniową, w której zakład A na stronie 82 w kolumnie „początek zatrudnienia, dzień, miesiąc, rok” wpisał datę podjęcia pracy w tym zakładzie, tj. 1 września 1950 r. W czasie od 1 lutego 1937 r. do 31 lipca 1944 r. pracownik ten pracował w zakładzie pracy B, który istnieje nadal pod zmienioną nazwą i posiada dokumentację zatrudnienia pracownika w tym okresie. Zakład B powinien wpisać okres tego zatrudnienia do legitymacji ubezpieczeniowej. W czasie od 1 stycznia 1945 r. do 31 sierpnia 1950 r. pracownik ten zatrudniony był w zakładzie pracy C; zakład ten istnieje nadal, lecz nie posiada ewidencji pracowników z tamtego okresu. Zakład pracy C nie może więc wpisać tego okresu do legitymacji ubezpieczeniowej.

4. Zarobki pracownika z okresów wpisywanych do legitymacji ubezpieczeniowej zakład pracy wpisuje do legitymacji tylko na wniosek pracownika.

5. Uspołeczniony zakład pracy obowiązany jest prowadzić i przechowywać wykaz pracowników, którym dokonał wpisu poprzednich okresów zatrudnienia, według następującego wzoru:

(nazwa i adres zakładu pracy)

WYKAZ PRACOWNIKÓW, KTÓRYM DOKONANO WPISU POPRZEDNICH OKRESÓW ZATRUDNIENIA DO LEGITYMACJI UBEZPIECZENIOWYCH

Nazwisko, imię i adres pracownika	Seria i numer legitymacji ubezpieczeniowej	Wpisano okres zatrudnienia od do	Na podstawie jakich dokumentów dokonano wpisu (akta osobowe, listy płac itp.)	Data i podpis osoby odpowiedzialnej za wpis oraz imię, nazwisko i stanowisko służbowe tej osoby

§ 4. 1. Oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwy terytorialnie dla miejsca zamieszkania pracownika obowiązany jest na wniosek pracownika zgłoszony bezpośrednio lub za pośrednictwem zakładu pracy wpisać do legitymacji ubezpieczeniowej:

- 1) udowodnione zaświadczeniem zakładu pracy okresy zatrudnienia:
 - a) w uspołecznionym zakładzie pracy, który został zlikwidowany i nie przejęty przez inny zakład,
 - b) w uspołecznionym zakładzie pracy, który istnieje, lecz pracownik ma trudności w uzyskaniu wpisu do legitymacji w tym zakładzie (np. siedziba zakładu znajduje się poza miejscem zamieszkania pracownika),
 - c) w uspołecznionym zakładzie pracy, który nie jest uprawniony do wypłaty zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa,
 - d) w nie uspołecznionym zakładzie pracy;
 - 2) okresy zatrudnienia, które pracownik udowodni innymi dowodami pisemnymi lub zeznaniami świadków.
2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, mogą zgłaszać pracownicy nie wcześniej niż na 5 lat przed osiągnięciem wieku starczego.
3. Uspołecznione zakłady pracy obowiązane są udzie-

łać pracownikom pomocy w uzyskaniu przez nich zaświadczeń o zatrudnieniu z innych zakładów pracy oraz przy załatwianiu spraw związanych z wpisywaniem okresów zatrudnienia w przypadkach, gdy do wpisywania tego okresu właściwe są oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

4. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wyda szczegółowe wytyczne niezbędne dla wykonania przepisów ust. 1—3 oraz może dopuścić zgłaszanie wniosków (ust. 1) przez osoby, które nie osiągnęły wieku określonego w ust. 2.

§ 5. Wpisów poprzednich okresów zatrudnienia (§ 3 i § 4) dokonuje się na stronach 104 do 109 legitymacji ubezpieczeniowej, z tym że:

- 1) w kolumnie „rodzaj wykonywanej pracy” należy podać stanowisko pracy według obowiązującego taryfikatora, a jeżeli nie jest to możliwe, podać rodzaj wykonywanej pracy oraz bliższe określenie miejsca (oddziału) wykonywania pracy, np. stolarz budowlany, murarz przy naprawie pieców na gorąco, ślusarz pod ziemią, ślusarz bieżącej konserwacji wielkich pieców, księgowy itp.,
- 2) kolumnę „zarobek brutto razem — miesięczny przeciętny” w razie niewypisania zarobku należy wyraźnie przekreślić.

12

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 2 listopada 1962 r.

w sprawie warunków przewozu pracowników na terenie województwa katowickiego w zarobkowym transporcie samochodowym.

(Monitor Polski z dnia 5 grudnia 1962 r. Nr 84, poz. 396)

Na podstawie § 3 ust. 1 uchwały nr 521 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie przejmowania przez samochodowych przewoźników publicznych przewozów pracowniczych na terenie województwa katowickiego w latach 1962—1967 zarządza się, co następuje:

- § 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa:
- 1) o „przewoźnikach” — należy przez to rozumieć Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Państwowej Komunikacji Samochodowej w Katowicach, Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Katowicach oraz Miejskie Przedsiębiorstwa Komunikacyjne w Częstochowie, Rybniku i Bielsku Białej,
 - 2) o „przewozach pracowniczych” — należy przez to rozumieć przewozy przejmowane przez przewoźników wymienionych w pkt 1, a dotychczas wykonywane taborem samochodowym branżowych przedsiębiorstw transportu drogowego oraz przez zakłady pracy własnym taborem samochodowym.
- § 2. 1. Przewozy pracownicze powinny być wykonywane przede wszystkim w ramach regularnej komunikacji autobusowej, z wyjątkiem komunikacji pośpiesznej.

2. Przewoźnicy przejmujący przewozy pracownicze w ramach komunikacji autobusowej, określonej w ust. 1, obowiązani są umożliwić zakładom pracy zbiorowe nabywanie biletów lub

kart okresowych dla wszystkich pracowników, uprawnionych do korzystania z tej komunikacji, na kursy autobusowe określone w zamówieniu zakładu pracy.

3. W celu zaspokojenia zapotrzebowań zgłoszonych przez zakłady pracy (ust. 2) przewoźnicy są obowiązani:

- 1) rozwijać sieć regularnej komunikacji autobusowej w sposób zabezpieczający połączenia niezbędne do wykonywania przejmowanych przewozów pracowniczych,
- 2) zwiększać zależnie od występujących potrzeb częstotliwość kursów na liniach regularnej komunikacji autobusowej,
- 3) dostosowywać rozkłady jazdy autobusów do potrzeb zakładów pracy.

§ 3. 1. Zakładom pracy przysługuje korzystanie z przewozów pracowniczych wykonywanych przez przewoźników w kursach zamkniętych, tj. przeznaczonych wyłącznie dla pracowników określonego zakładu (zakładów) pracy, w razie braku na trasie przewozów pracowniczych regularnej komunikacji autobusowej i niecelowości jej uruchomienia z przyczyn eksploatacyjnych lub ekonomicznych albo jeżeli trasa tych przewozów pokrywa się tylko częściowo z linią regularnej komunikacji autobusowej.

2. Przewozy pracownicze w kursach zamkniętych wykonywane są na podstawie określonych umów zawartych między przewoźni-

kiem a zainteresowanym zakładem (zakładami) pracy.

§ 4. 1. Przejmowanie przewozów pracowniczych w sposób określony w § 2 i § 3 odbywa się na podstawie planów rocznych, opracowanych stosownie do przepisu § 1 ust. 4 powołanej we wstępie uchwały.

2. W pierwszej kolejności powinny być przejmowane przez przewoźników przewozy pracownicze, wykonywane ciężarowymi pojaz-

dami samochodowymi, bez względu na odległość przewozów.

3. Projekty planów przejmowania przewozów pracowniczych opiniuje Wojewódzka Komisja Związków Zawodowych w Katowicach.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1963 r.

Minister Komunikacji: *J. Popielas*

Minister Gospodarki Komunalnej:
w z. *J. Goryński*

13

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 22 listopada 1962 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie określenia składników podstawy wymiaru renty funkcjonariuszów Służby Więziennej oraz ich rodzin.

(Monitor Polski z dnia 21 grudnia 1962 r. Nr 87, poz. 410)

Na podstawie art. 35 i 66 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436) oraz art. 9 ust. 3 i art. 40 ust. 6 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku do zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 marca 1960 r. w sprawie określenia składników podstawy wymiaru renty funkcjonariuszów Służby Więziennej oraz

ich rodzin (Monitor Polski Nr 34, poz. 169) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tabeli nr 5 wyrazy „do dnia 31 grudnia 1959 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 31 sierpnia 1962 r.”;
- 2) wprowadza się tabelę nr 6 w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: w z. *St. Walczak*

Załącznik do zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 1962 r. (poz. 410).

T a b e l a n r 6

stawek miesięcznych równowartości świadczeń zaopatrzenia mundurowego, obowiązujących w okresie od dnia 1 września 1962 r.

Lp.	Stopień	Suma zł
1	Funkcjonariusze młodszy	208.—
2	Funkcjonariusze starsi od podinspektora do starszego inspektora włącznie	338.—
3	Funkcjonariusze starsi od podkomisarza do komisarza włącznie	450.—
4	Funkcjonariusze starsi — starsi komisarze	491.—
5	Funkcjonariusze młodszy — kobiety	253.—
6	Funkcjonariusze starsi — kobiety od podinspektora do starszego inspektora włącznie	335.—

Wydawca: Centralna Rada Związków Zawodowych

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 48 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.